

ת"פ 54545/11/19 - אליהו שלום נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 54545-11-19 מדינת ישראל נ' שלום

בפני	כבוד השופט, סגן הנשיאה עמית פרייז
מבקש/נאשם	אליהו שלום
נגד	ע"י עו"ד טלי רזניק ונועם גוטמן מטעם הסנגוריה הציבורית
משיבה/מאשימה	מדינת ישראל
	ע"י שלוחת תביעות כפ"ס

החלטה

לפניי בקשה לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק, תוך תקיפה עקיפה של מדיניות נטענת של התביעה באשר לאפשרות לעריכת הסדרים מותנים, בעבירות שעניינן תמיכה בשהים בלתי חוקיים.

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של הסעת תושב זר השהיה שלא כדין והעסקת תושב זר שלא כדין.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 5/8/19 בין השעות 8.00-9.00 בבוקר, בסמוך לקניון G בכפר סבא, אסף הנאשם לרכבו "תושב שטחים" (סביר להניח שהכוונה לתושב אזור יהודה ושומרון), אשר איננו רשאי לשהות בישראל כדין. בהמשך למתואר, העסיק הנאשם את אותו תושב בעבודות גינון בהוד השרון עד שעות הערב, ובסוף יום העבודה הסיע אותו חזרה על כביש 531. הנאשם סיכם עם אותו תושב, כי אם יהיה מרוצה מעבודתו ישלם לו סכום של 300-400 ₪.

לטענת ב"כ הנאשם, ביום 4/8/20 היא פנתה אל המאשימה בבקשה לבחון אפשרות של הפניית התיק למסלול של הסדר מותנה. לטענתה, התיק, על פניו, עומד בכל תנאי הסף לצורך עריכת הסדר מותנה: מדובר בעבירות עוון, הנאשם נוטל אחריות על ביצוע העבירות, לנאשם אין עבר פלילי ולא כל פרט רישום מחמש השנים האחרונות, והעבירה המנויה בכתב האישום לא הוחרגה מטיפול היחידה להסדרים מותנים בהנחיית היועמ"ש הרלוונטית. באשר לעתירת התביעה למאסר בפועל, צוין כי האפשרות לעתירה כזאת אמנם מופיעה בכתב האישום, אולם תיקים מסוג זה, בייחוד בנסיבותיו של הנאשם, מסתיימים חדשות לבקרים ללא עונש מאסר בפועל.

לטענת ב"כ הנאשם, ראש שלוחת תביעות כפ"ס (דאז) השיב לה בעל פה, כי ככלל עבירות על חוק הכניסה לישראל אינן מאפשרות עריכת הסדר מותנה, וכי אפשרות זו כלל אינה נשקלת באופן פרטני בכל תיק ותיק.

ב"כ הנאשם פנתה אל המאשימה פעם נוספת, וטענה כי העבירות המיוחסות לנאשם לא הוחרגו בהנחיית היועמ"ש מס'

4.3042 "נוהל והנחיות להפעלת סימן א'1 בפרק ד' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] - התשמ"ב 1982 -
"הסדר מותנה". בתשובת המשיבה לפנייה נכתב כך: "מדובר בתיק בו ישנה עתירה למאסר. נוסף על כך מפנה
להנחיית פרקליט המדינה 2.15 לעניין מדיניות ענישה בתיקים ע"פ חוק הכניסה לישראל".

דין והכרעה

סעיף 67א(ב) לחוק סדר הדין הפלילי מסמיך את התביעה לסגור תיקים בהסדר מותנה: "ראה תובע כי קיימות ראיות
מספיקות לאישום בעבירה, רשאי הוא, על אף האמור בסעיף 62א(א), שלא להעמיד חשוד לדין, ולהציע לו
הסדר (בסימן זה - הסדר), אם ראה כי נסיבות העניין בכללותן מתאימות לאי-העמדה לדין נוכח עריכת ההסדר
ומילוי תנאיו". הביטוי רשאי מתפרש כי התובע מחויב לשקול את ההתאמה להסדר, ולהציע הסדר במקום בו הוא
סבור כי ניתן להציעו. ההחלטה האם להציע הסדר מותנה תלויה בעמידת החשוד בתנאי הסף כאמור בסעיף 67א(ד)
לחוק, וכן בשיקול דעתו של התובע המונחה ע"י האמור בהנחיית היועמ"ש לממשלה.

בהתאם לסעיף 67א(ד) לחוק תנאי הסף המצטברים הם:

**(1) העונש המתאים לחשוד, לדעת התובע, לפי הוראות סימן א'1 לפרק ו' לחוק העונשין, אינו כולל מאסר
בפועל;**

**(2) אין פרט רישום כהגדרתו בסעיף 2 לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, התשמ"א-1981 (בסימן זה -
חוק המרשם הפלילי), שנרשם בעניינו של החשוד, בחמש השנים שלפני ביצוע העבירה נושא ההסדר, לרבות
הסדר שנערך בעבר, ואין חקירות או משפטים פליליים תלויים ועומדים בעניינו במשטרה או באותה רשות, לפי
העניין, שאינם חלק מההסדר.**

כעולה מטיעוני הצדדים, לעניינו רלבנטי תנאי הסף הראשון.

ההחלטה האם להגיש כתב אישום, או להציע לנאשם לסגור את התיק במסלול של הסדר מותנה, היא החלטה מנהלית
במהותה של התביעה. ככלל, הביקורת השיפוטית על החלטת רשויות התביעה בדבר העמדה לדין היא ביקורת שיפוטית
מצומצמת, ובית המשפט יתערב בשיקול דעתה של התביעה רק במקרים בהם מדובר במשגה מהותי או עיוות מהותי
היורדים לשורשו של עניין (בג"צ 7195/08 אבו רחמה נ' תא"ל אביחי מנדלבליט הפרקליט הצבאי הראשי, ע"פ
(מחוזי ת"א) 42054-08-13 מדינת ישראל נ' אסף קסטיאל). בית המשפט אינו הופך ל"תובע על" ובמסגרת
הביקורת השיפוטית אינו מחליף את שיקול דעתה של התביעה בשיקול הדעת שלו (ע"פ (מחוזי ת"א) 15757-04-11
מדינת ישראל נ' גרוינוולד).

לטענת ב"כ הנאשם, המאשימה שגתה בכך שלא בחנה באופן פרטני את נסיבות התיק, אלא פעלה בהתאם למדיניות
השוללת בחינת התאמה להסדר מותנה בעבירות על חוק הכניסה לישראל, מדיניות אשר נקבעה על ידה בחוסר סמכות
וללא פרסום כנדרש, המהווים פגמים של ממש, כמפורט בטיעוני ב"כ הנאשם.

מתגובת המאשימה עולה כי הדברים אינם פרי מדיניות מוצהרת שכזו, אלא נובעים מעמדתה לפיה בתיקים אלה יש מקום לענישה קונקרטיה בדמות מאסר בפועל, ולו על דרך עבודות שירות. בעמדתה עונשית זו מסתמכת המאשימה על סעיף 22 להנחיית פרקליט המדינה מס' 2.15 - מדיניות האכיפה בעניין מעסיקים מסייעים ומלינים של שוהים בלתי חוקיים בישראל.

מכאן ניתן להסיק כי אי שקילת הסדרים מותנים בעבירות של הסעה, הלנה, העסקה של שוהים בלתי חוקיים, איננה מדיניות תביעתית העומדת בפני עצמה, אלא מהווה מעין תוצר לוואי של מדיניות הענישה המגולמת בהנחיה לעיל, המביאה עבירות אלה לכך שאין עומדות בתנאי הסף הראשון שצוין לצורך עריכת הסדר מותנה. משכך, מלכתחילה אין מקום להצביע על פגמים של חוסר סמכות ואי פרסום.

כאמור, על מנת להתערב בשיקול דעתה של המאשימה, יש צורך להוכיח כי החלטתה המנהלית, בעניינו שלא לשקול הצעת הסדר מותנה לנאשם נוכח העונש הראוי לו לעמדתה, פגומה באופן מהותי היורד לשורשו של עניין. לא כך הם פני הדברים בעניינו, כפי שיפורט להלן.

על אף שהענישה היא לעולם אינדיווידואלית, מעיון בכתב האישום ומטיעוני ב"כ הנאשם, לא התרשמתי כי נסיבותיו של תיק זה הן חריגות לקולא, באופן שעוד בשלב המוקדם מאד של בחינת תיק החקירה, על המאשימה היה להגיע למסקנה כי אין מקום לנסות לשכנע את בית המשפט להטיל על הנאשם מאסר בפועל. הנאשם הסיע הלך ושוב, בסדר גודל של מספר קילומטרים במצטבר, שוהה בלתי חוקי, כאשר בתווך אף העסיקו במשך שעות רבות במהלך היום, ואין כל טענה כי אותו שוהה עבר מסננת ביטחונית כלשהי.

לטענת ב"כ הנאשם, חדשות לבקרים תיקים כגון תיק זה מסתיימים בעונשים שלא כוללים מאסר בפועל, אף לא בדרך של עבודות שירות. אכן יש וכך הם פני הדברים, אך בשום אופן לא באופן נפוץ, אלא בנסיבות מיוחדות, למשל- קשיים ראייתיים, העדר אפשרות לבצע עבודות שירות על פי חוות דעת ממונה, שיקול שיקומי של ממש על פי תסקיר שירות המבחן, ונסיבות עבירה מקלות במיוחד.

לעניין זה ב"כ הנאשם מפנה לת"פ 69632-06-20 **מדינת ישראל נ' מחאמיד**, שנדון לאחרונה בפניי. דווקא מתיק זה ניתן להסיק את המסקנה ההפוכה מהמסקנה אליה הגיעה ב"כ הנאשם, שכן, גם בתיק זה, בו תוקן כתב האישום לקולא ונמחקה עבירת העסקת השב"ח, עתרה התביעה למתחם עונש המתחיל בחודש מאסר בפועל על דרך עבודות שירות. כאמור, לצורך הצעת הסדר מותנה יש לבחון את עתירת התביעה לעונש, ולא בהכרח את מתחם העונש ההולם שנקבע בסופו של דבר על ידי בית המשפט.

מעבר לכך, בגזר הדין נקבע כי ככלל בעבירות של תמיכה בשוהים בלתי חוקיים יש מקום לעונשי מאסר בפועל, לכל הפחות בעבודות שירות. בסופו של יום באותו מקרה לא פעלתי בהתאם לכלל זה, כך שנקבע מתחם עונש מקל יותר, וזאת בשל הערכתי כי אותו שוהה בלתי חוקי לא היווה סיכון בטחוני נוכח מסננת ביטחונית שעבר בסמוך לכניסתו, כך שהתקיימו נסיבות עבירה מקלות במיוחד.

ודוק, לא ניתן לדעת כיצד ייענש הנאשם בענייננו, אם בכלל יורשע במשפט. כל מה שנאמר בהחלטה זו לעניין ענישה הינו לעניין בחינת שיקול דעתה של המאשימה בהגיעה למסקנה כי יהיה מקום לעתור בבוא העת למאסר בפועל, שיקול דעת שהופעל טרם הוגש כתב האישום, ובהפעלתו לא מצאתי כל פגם כלל, בוודאי לא מהותי היורד לשורשו של עניין, אשר היה מצדיק את הצעד החריג של התערבות בית המשפט בשיקול דעת זה.

בשים לב לכל האמור לעיל, הבקשה נדחית.

התיק נקבע להקראה ליום 9/3/21 שעה 11:30.

המזכירות תעביר עותק מההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ו שבט תשפ"א, 08 פברואר 2021, בהעדר
הצדדים.